

HAZRET-İ EBÛ BEKR'İN KASİDESİ (2)*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Unutmadan söyleyeyim: Bu okuduğum Hazret-i Ebû Bekrini'sSıddîk Hazretleri'nin sözlerini, genç kardeşlerimden muhakkak ezberlemelerini, ve onları söz olarak değil, hal olaraktan giyinmelerini rica edeceğim.

Sözü herkes söyler, kolay... Maksat, hal sahibi olmak, o hali kesbetmek. Ebû Bekr-i Sıddîk'ın halini kesbetmek. Her cuma onu okuruz, ümerâi'l-mü'minîn Hazret-i Ebû Bekir diye başta onu söyleriz.

a. Benliği Yıkmak

Mahviyet diye andığımız yokluk, benliği kırma, benliğini yıkmak, en büyük hüner... Benliğini yıkmak lafta kolay, fakat tatbiki çok zor. Bugün benliğini yıkmış bahtiyarlar çok seyrekler dünyada...

Onun için, benliği yıkmak en büyük hünerdir. En büyük hüner, benliğini yıkmaktır insanların. Milyarlar sahibi olmaktan, bütün dünyaya kumandan olmaktan daha iyidir, benliğini yıkabilip, Allah'ın sevdiği bir kul olabilmek...

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Bunun lafı kolaydır, fakat tatbiki çok zordur. Onun için, o Firavun bile o benliğinin esiri olarak;

أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى

(النّازعات:24)

(*Ene rabbükümü'l-a'lâ*) [Ben, sizin en yüce Rabbinizim!] (Nâziat, 79/24) dedi. Bizim de içimizde o saklıdır. Yok değil, hepimizin içinde o saklı duruyor. Fırsat bulsa, onu diyecek. Fırsat bulduğu takdirde, hepimizin içerisinden, “Ben de Allah’ım!” diye feryad edeceği gelir.

El-hamdü lillâh ki, İslâm dininin nasihat edicileri bize güzel yollar göstermişler de, onu demekten korkuyoruz, korkarız, diyemeyiz de... Aciz olduğumuzu biliriz. Onun için, Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne hamd edelim!

Size ufak bir kıssa anlatayım:

Biz çocuktuk, Balkan Harbi diye bir harp koptu. Ufacık bir Bulgar var, ufacık bir Yunan var ortada, ufacık da bir Sırp var... Ufacık, ufacık... Yâni, tuuu desek ölürler.

Bizim askerlerimiz o zaman köpürüyorlar:

“—Biz bunları tükürükle boğarız. Vay anasını, ayağa kalkıyorlarmış ha!” diye bağırıyorlar.

Fakat bir de baktık ki, Çatalca’ya dayandılar, neredeyse İstanbul’a girecek herifler... Edirne’yi muhasara ettiler, bir sürü askerimiz orada perişan... Ağaç yapraklarını, kabuklarını yiyorlar. Allah, Allah, kocaman 30-40 milyonluk

Türk devleti, ufacık bir Bulgar'ın böyle düşün ayağına... Ne acı şey!

Demek ki, kuru benlik para etmiyor. Askere teçhizatın her çeşidi lâzım! Teçhizatı olmayan asker, ne kadar çok olursa olsun kıymeti yoktur.

Binâen aleyh, müslümanın teçhizatı Allah'a kulluktur, zikrullahtır, ibâdât ü tâattır. İbâdât ü tâattan, zikrullahtan mahrum olan, cephanesiz askere benzer. Cephanesiz asker, düşmanın karşısında sıkıyı görünce, kaçmaktan başka çare bulamaz.

Onun için, sizden çok rica ederim, bu okuduğumuz Kaside-i Bür'e'nin başındaki Ebû Bekr-i Sıddîk Hazretleri'nin mersiyesi çok güzeldir. Onu hep öğrenelim, hal edinelim!

O hali, şöyle anlatayım size: Hazret-i Osman RA aynaya baktı. Baktı ki, aynada Peygamber SAS var. Yâhu, insan aynaya bakınca kendisini görür, değil mi? Başkasının görünmesi mümkün mü?

Fakat o büyükler, o zaman hepsi öyle, kendilerini yok etmişler, Peygamber SAS'ın sıfatına bürünmüşler, huyunu huy, ahlâkını ahlâk edinmişler. Kendileri ortadan kaybolmuş. Her nereye baksa, Rasûlüllah'ı görüyor.

Böyle kimselerin önüne geçilir mi? Onun için, şark ile garbın arası, az bir zaman içerisinde müslümanlıkla doluverdi. Sibiryâ'da ne işi var müslüman ordularının? Sibiryâ müslüman doldu. Endonezya denizinin bilmem ne tarafında, milyonlarca insan müslümanlıkla müşerref oluverdi.

Diğer taraftan Hindistan'a olsun, İspanya'ya olsun, bu müslümanların sayesinde, az bir zaman içinde müslümanlık her tarafa yayılıverdi.

Neden? Hepsi Allah'ın Rasûlü'nün kisvesine bürünmüşler. İşte ne zaman ki biz de o kisveye bürünürsek, bizim de arkamız yere gelmez.

Buna kısa bir hikâye anlatıvereyim: Üsküdar'da Aziz Mahmud-u Hüdâî Hazretleri var ya, o Bursa'daki Üftâde Hazretleri'nin çömezidir. Sonra onu buraya yollamış.

O zamanki padişah olan zat kimse, bir rüya görmüş. Rüyasında Macar kralıyla güreşe tutuşmuşlar. Bizim padişah, güreşirken yenilmiş. O sırada Macarlarla araları da açılmış. demiş ki:

“—Gàlibâ biz bunlara yenileceğiz, rüya öyle gösteriyor.”

Toplamış vezir ü vüzerasını:

“—Yâhu, ben böyle bir rüya gördüm ama bunu bir tabir edin, ne diyeceksiniz buna?”

Bir tabirci bulamamışlar. Nihayet Hüdâî Hazretleri'ne gelmişler. Hüdâî Hazretleri demiş ki:

“—Korkma, arkan yere geldi. Yer kuvvetlidir, sen ona gâlip geleceksin!” demiş.

Hakîkaten muharebe olmuş, o da gâlip gelmiş. Artık Hüdâî Hazretleri'ne istediklerini vermişler.

Biz de böyle bir ihlâsa sahip olursak ki, o ihlâsın birincisi, İbrâhim AS'dır.

b. Hz. Ebû Bekri'in Kasidesi Devamı

Şimdi burada, bugünkü derste diyor ki:

كَيْفَ حَالِي يَا إِلَهِي لَيْسَ لِي خَيْرُ الْعَمَلِ سُوءُ
أَعْمَالِي كَثِيرٌ زَادُ طَاعَاتِي قَلِيلٌ

Keyfe hâlî yâ ilâhî, leyse lî hayru'l-amel; Sûu a'mâlî kesîrun, zâd ü tââtî kalîl.

Münâcaat ediyor:

“—Ey benim Allahım, benim halim nice olacak?”
Hazret-i

Ebûbekir bunu söylüyor. (*Leyse lî hayru'l-amel*)
“Hiç bir hayırlı amelim yok, ne olacak benim halim? Yarın senine huzuruna gelince, ‘Ne yaptın yâ Ebâ Bekir?’ diye sen sorarsan, ben ne diyeyim? Kötü amelim, kabahatim çok, takvam, tâatim az.”

Bu hayırlı amelim yok diyen zat, ilk müslüman...
Peygamber Efendimiz'e kızını veren bu...
Paralarının hepsini Allah yoluna veren, yine bu...
Şimdi de Peygamber'in yanında yatan, yine bu...
Bu zât diyor ki:

“—Çok kabahatim var!”

Ne idi Hazret-i Ebû Bekir'in kabahati? Hiç bir kabahati yok... Fakat beşer olmak itibariyle, hepimiz aciziz. O, aczini itiraf etmek suretiyle, münâcat ediyor.

Bu bize verilen nefesler var ya, bu nefesler ind-i ilâhîde bulunur bir şey değil... Öyle bir cevher

ki, bulunması mümkün değil. Bu dünyadaki cevherlerin hepsi bir nefese muadil olamaz. Bu nefeslerin bir kısmı da, bazen böyle boşa geçiveriyor. Bundan dolayı da mes'ulüz. Bugün hocaefendi, "Her amelimizden mes'ulüz." dedi ya, bize verilen bu nefesleri boşa harcadığımızdan da mes'ulüz.

Şimdi Allah hepimizin kusurunu affetsin... Dilimiz var, dilimizle güzel söz söyleyince, o dile insan bayılır. Radyolar ve televizyonlar da böyledir; güzel şeyler gösterince, insan ona bayılır.

Fakat aksi takdirde, çirkin ve günaha müteallik şeylere bakıldığı vakitte, gözler günaha girer, gönüller de günaha girer. Bütün âzalar da günaha girer. Saatlerce orada vaktimiz de zâyi olur. Nefeslerimiz de boşa gider. Bundan dolayı olan mes'uliyetten nasıl yakamızı kurtarırız bilmem...

عَافِنِي مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَاقْضِ عَنِّي حَاجَتِي إِنَّ لِي
قَلْبًا سَقِيمًا أَنْتَ مَنْ يَشْفِي الْعَلِيلَ

Âfinî min külli dâin, va'kdı annî hâcetî; Inne lî kalben sakîmen, ente men yeşfi'l-alîl.

Kendisinin hasta olduğunu, kalbinin sakim olduğunu söylüyor:

"—Bu sakim olan, yaralı olan, hasta olan kalbime senden başka kim şifa verir? Bana ve benimle birlikte bütün Ümmet-i Muhammed'e sen şifalar ihsan eyle yâ Rabbi!"

Allah da bu mübarek zatın hürmetine, bütün dertlere devâ ihsan buyursun...

Ne diyor bak:

قُلْ لِنَارِي أُبْرِدِي يَا رَبِّ فِي حَقِّي كَمَا قُلْتَ قُلْنَا
يَا نَارُ كُونِي أَنْتَ فِي حَقِّ الْخَلِيلِ

Kul li-nârî übridî yâ rabbi fî hakkî kemâ, Kulte kulnâ yâ nâru kûnî, ente fî hakkı'l-halîl.

“—Yâ Rabbi, cehennem ateşi ben kulunu yakmasın! Nitekim, (*Yâ nâru kûnî berden*) emriyle İbrâhim AS yanmadı.”

Şimdi İbrâhim AS'ı hep biliyorsunuz. Hikâyesini de hep biliriz. Fakat o İbrâhim AS'ın haline bürünen bir insan var mı bugün? O tek başına, o zamanın kâfirleriyle mücadeleye çıktı. Bütün putlarını kırdı, baltasını da büyük putun başına taktı, çıktı dışarıya.

Geldiler, baktılar:

“—Ateşe atalım, yakalım bunu, başka çaresi yok!” dediler.

Koca bir ateş yakıldı. Urfa'ya gidenler görmüşlerdir. Kale gibi bir yer var, düz. Onun üstünden, şimdi namaz kıldığımız yere onu fırlatacaklar İbrâhim AS'ı.

Mâlûm, hiç kimseye müdâhane etmedi, atıldı. Cenâb-ı Hak o ateşe dedi ki:

يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ

(الأنبياء: ٦١)

(*Yâ nâru kûnî berden ve selâmen alâ ibrâhîm*)
“Ey ateş, İbrâhim’e soğuk ve selâmet ol! Dondurma, üşütme, rahat bir şekilde senin içinde kalsın. Ateş yakamasın.” (Enbiyâ, 21/69) dedi.

Yakmadı, yakamadı. Gayet güzel, dağların tepesinde esen yumuşak havalar gibi bir havanın içerisinde... Herkes bakıyor ki, ateş harıl harıl yanıyor, İbrâhim’e bir şey olmuyor. Görülen hadise.

c. Mülkün Sahibi Allah’tır.

Bu mülkün sahibi Allah’tır kardeşim, Allah... Bıçak keser mi? Keser. İsmâil’i niçin kesmedi? Allah ona kesme dedi de, onun için kesmedi.

Su insanı boğar mı? Boğar. Niçin Mûsâ AS’ı boğmadı da Firavun’u boğdu?

Ateş yakar mı? Elbette yakar. Niçin İbrâhim AS’ı yakmadı? Allah yakma dedi ya... Sen de İbrâhim AS gibi ol, biz de İbrâhim AS gibi olalım, bizi de ateş yakmasın...

Bu ümmetin içinde, bugün de ateşin kendilerini yakmadığı bahtiyarlar var. Onun makamına erişmek mümkün değil ama, onun feyziyle tefeyyüz edenler var. Onlara İbrâhimî, Mûsevî, İsevî, Muhammedî derler ki, o makamlara erişen insanları ateş yakmaz, su da boğmaz, Allah’ın izniyle her şeyi de yaparlar. Ölüyü diriltirler.

Geçen gün bir vak’a dinledim, çok hoşuma gitti. Körün birisi gelmiş, adama yalvarıyor ki:

“—Dua et de, benim gözlerim açılsın!”

“—Oğlum git, ben İsâ AS değilim ki...”

Gitmiyor yanından. Adam kızmış, kalkmış gidiyor. Giderken içine, Allah tarafından bir ilham gelmiş ki:

“—Ey kulum, İsâ mıydı körlerin gözünü açan; yoksa İsâ’ya o kuvveti veren ben miydim?”

Hemen dönmüş adam, “Gel oğlum!” demiş. “*Bismi’llâhi’rrahmâni’r-rahîm.*” demiş, gözlerini sıvazlamış. Aaaa... Allah’a şükür, gözleri açılıvermiş adamın.

Makam-ı İseviyyette olan bahtiyarlara bu devlet verilir. 28 tane kadar devlet vardır böyle, verilir onlara.

Allah hepimizi affetsin de, İbrâhim AS için nasıl ki Allah ateşe soğuk ol dedi, soğudu ateş, yakamadı. Allah bize de, lütfetsin, ikram etsin, ihsan etsin de, bizi bu fitnelerin ateşinden muhafaza buyursun...

Elâ inne ahsene’l-keîâm...

Bismi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm.

El-hamdü lillâhi hamden yüvâfî niamehû ve yükâfî mezîdeh... Ve selâmün ale’l-mürselîne ve’l-hamdü lillâhi rabbi’l-âlemîn...

Lâ ilâhe illa’llâhu’l-halîmü’l-kerîm... Sübhâna’llâhi rabbi’l-arşi’l-azîm...

El-hamdü li’llâhi rabbi’l-âlemîn...

Nes’elüke mücibâti rahmetike... Ve azâimi mağfiretike... Ve’lganîmete min külli birrin... Ve’s-selâmete min külli ismin... Lâ teda’lenâ zenben illâ gafarte... Ve lâ hemmen illâ

ferracte... Ve lâ hâceten leke fihâ ridan, illâ kadaytehâ yâ erhame'r-râhimîn! Yâ erhame'r-râhimîn!

Bugünkü cumamızı mübarek eyle yâ Rabbi!
Birçok cumalara da sağlık ve afiyetle erişmek
de nasîb ü müyesser eyle yâ Rabbi!

Dertilere devâ, hastalara şifâ, borçlulara
edâlar ihsân eyle yâ Rabbi!

*Minhü isyânün ve nisyânün ve sehvün ba'de
sehvin, Minke ihsânün ve fadlün ba'de i'tâi'l-
cezîl.*

Allah'ın bize olan lütuflarının hududu yok.
Öyleyken, yine el açıp da istiyoruz.

Şiblî Rh.A'e demişler ki:

“—Yâ Şiblî, sen Allah'ın Rahmân olduğunu
bilmiyor musun?”

“—Biliyorum.” demiş.

“—Neden yalvarmıyorsun?”

“—Rahmân benim halimi bilmiyor mu? Nasıl ben
ona diyeyim, bana şunu ver, bunu ver diye...”

Allah... İnsanlarda neler var.

El-fâtiha!

.....

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâh!

Mehmet Zahid KOTKU

30. 03. 1979 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/](#)

[Cuma Sohbetlerine](#)

[PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü